

Manc

(ALDC, I, 148. Un manc)

El mot més estès és *manco* (la variant normativa *manc* no coneix cap ocurrència), del llatí MANCUS ‘manc; esguerrat; incomplet’; *manxol* (10, 72), propi de les Balears i d’un punt del Rosselló, derivaria de *MANCIONE -un diminutiu hipocorístic pel sentiment compassiu vers la persona manca-, que, amb tractament mossàrab, segons Coromines, hauria donat **manxon* i després, per dissimilació de nasals, *manxol*. El rossellonès *manxot*, més que un francesisme, deu ser un occitanisme per l’articulació de la dental final. L’alguerès *monco* (85) és un manlleu de l’italià, on és

resultat d’un encreuament de *manco* amb *tronco*; conviu amb *bratzito*. *Curro* ocupa una gran part del valencià i el tortosí; procedeix d’un derivat de *manco*, **mancurro*, descompost amb **man* + *curro* (vg. mapa 87). *Mengo*, de punts balears (75, 76), pot ser el resultat d’un encreuament de *manco* amb *menys*. *Esguerrat* (34, 39, 61) ‘afollat, que té un membre mutilat’ s’ha aplicat a la mutilació del braç. No manquen les respostes perifràstiques: *li manca* (o *li falta*) *un braç* (3, 74, 78, 81, 85); *té un braç de manco* (70, 78).

